

Hüüdja Hääl

Juuni 2018

Jumala Sõna kuukiri

Õige lokkab nagu palmipuu,
ta kasvab kõrgeks nagu
seedripuu Liibanonil. Ps 92:13

Jeesus ei kutsunud meid inimeste üle kohut mõistma. Ta kutsus meid inimesi tervendama ja taastama. Ta kutsus meid saama nende imeks.

Me ei pea minema läbi elu kõigea ise hakkama saades. Jumal on pannud su üle oma võidmise, mis võimaldab teha asju, mida sa ise (üksinda) ei suudaks.

Üks lihtne heategu – kallistus, julgustuse sõnad, inimestele teada andmine, et hoolid – võib kellegi jaoks osutada uut elu toovaks sädemeks.

Muutus on tulemas. Muutus sinu tervises, finantsides, suhetes. See ei pruugi (loomulikus) nii välja paista, kuid me teenime üleloomulikku Jumalat. Tema on hingamas sinu suunas ühel uuel viisil.

JOEL OSTEEN

SISU

D. Prince. KESKMES RIST II.....	3
Fr. Mangs. HAGA PARGI PINGIL.....	12
M. Vilponen. AZUSA.....	113-120
U. Muroma. MILLE JÄRGI TUNAKSE KRISTLAST.....	19
M. Valkeakari. MAANTEE EGIPTUSEST ASSURISSE.....	23

Hüüdja Hääl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 6 (357) 2018.
Kahekümne üheksas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdja Hääl
a/a EE732200221004116193

Süüdja Süäl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.

Jeesus tuleb varsti.

JUUNI

Nr 6 (357)

2018

Keskmes rist II

(Algus eelmises numbris)

Vaatame Pauluse esimest kirja korintlastele. Mulle väga meeldivad selle kirja esimesed peatükid. Jumal nii öelda valmistab mind ette õpetama seda, kui Ta lasi mul pikka aega filosoofiasse süüvida.

1Kr 1:22-25: "*Sest juudid nõuavad tunnustähti ja kreeklased otsivad tarkust...*" Praegu on täpselt samamoodi. Usun, et meil pole tegelikult õigust pakkuda juutidele evangeeliumi, mis pole üleloomulikult kinnitatud. Arvan, et sellel pole mingit alust Uues testamendis.

"Sest juudid nõuavad tunnustähti ja kreeklased otsivad

tarkust, meie aga kuulutame ristilöödud Kristust."

Mida me kuulutame? Mitte lihtsalt Kristust. Lihtne on õpetada Kristusest kui õpetajast ja tervendajast, kuid sellest ei piisa, peame kuulutama ristilöödud Kristust.

"... kes on juutidele ärrituseks (nagu tänapäevalgi) ja paganaile narruseks (nagu praegugi), ent neile, kes on kutsutud, olgu juutidele või kreeklastele, on ta Kristus, Jumala vägi ja Jumala tarkus."

Millal näeme Kristust kui Jumala väge ja tarkust? Ainult siis, kui jõuame enda jõu ja tarkuse lõppu. Siis ütleb Paulus midagi hõõtsavat: "*Sest Jumala narrus on*

inimestest targem ja Jumala nõtrus inimestest tugevam."

Mis on Jumala narrus ja nõrkus ühe sõnaga öeldult? Rist. See on lõplik nõrkus - pole midagi nõrgemat kui ristil surev inimene piinas, kes teeb viimseid hingetõmbeid. Näib täielik narrus, et Jumal saadab oma Poja, ainsa täiusliku inimese maailma ja laseb Tal surra kurjategija surma. Täiesti nõrk ja rumal.

Kui aga jõuame õigesse hetke oma elus, kui jõuame oma tarkuse, kavaluse, jõu ja õigsuse lõppu, siis teeme hämmastava avastuse, et see on tugevam kui inimese jõud ja targem kui inimese tarkus.

Jällegi oma tausta tõttu Kreeka filosoofias leian, et see on täielikult nii, see pole sugugi liialdus. Ristil on Jumala nõrkus tugevam kui meie tugevus, ja Jumala rumalus on targem kui meie tarkus.

Kuid enamusel meil on raske oma jõust ja tarkusest lahti lasta, me tahame sellest kinni hoida. Nägime ennist kena draamat, kus tüdrukule pakuti ilusat uut kleiti vanade räbalate asemele. Ta oli valmis kleiti võtma, kuid ei taht-

nud lahti lasta oma vanast räbalast mantlist.

Nii on tihti ka minuga: tahan Jumala tarkust, jõudu, kuid tahan ka enda omast kinni hoida. Jumalaga ei käi asjad nii. Peab jõudma oma tarkuse ja jõu lõppu enne, kui Jumal oma armu annab.

Paulus räägib sel teemal hämmastavalt teises kirjas korintlastele 12. peatükis. Olete märganud, et paljud inimesed tegelevad Pauluse esimese kirjaga korintlastele, sest seal on kõik vaimuannid, kuid mitte väga palju teises kirjas, sest selle teemaks on nõrkus ja kannatused. See pole populaarne teema. 2Kr 12:7 räägib Paulus isiklikust kogemusest: "... võrratult suurte ilmutuste tõttu."

Ta räägib kõigist ilmutustest, mida Jumal talle andis. Ilmutused kipuvad meid uhkeks tegema. Jumal armastab Paulust nii väga, et Ta kaitses teda uhkuse eest väga ebatavalisel viisil: Ta lasi saatana inglil teda jälitada linnast linna ning üles õhutada tagakiusu, et hoida teda alandlikuna.

Kes tahab alandlik olla? Tänu Jumalale, et tahad, kuid võib-olla üllatud meetodite

üle, mida Jumal kasutab. Ta ütleb nii: "... *ka võrratult suurte ilmutuste tõttu. See pärast, et ma ei läheks kõrgiks, on mulle liha sisse antud vai...*"

See on metafoor Vanast testamendist, kus Joosua hoiatas Iisraeli lapsi, et kui nad ei hävita kaananlasi ja lasevad neil elama jääda, on nad nende ihus nagu vaiad või okkad. Paljudel meil on oma tegude tõttu nn okkad ihus, sest oleme tulnud töötatud maale, kuid lubame ka kaananlastel seal elada...

Kuid see siin polnud Pauluse enda tõttu, seda tegi Jumal. Siin öeldakse: "... *on mulle liha sisse antud vai, saatana ingel, mind rusikatega peksma, et ma ei läheks kõrgiks.*"

Kui uurida Pauluse tööd, oli see erinev teistest apostlitest. Kõiki kiusati taga, kuid Pauluse katsumused olid tohutud. Peaaegu igas linnas, kuhu ta läks, toimusid rahunused, lausa kummalised sündmused. Filipis ajas ta tüdrukust lausuja vaimu välja ja kogu linn hakkas mässama ning Paulus ja Siilas visati vangi. See pole loogiline, sellel

puudub arukas seletus.

Kuid seal oli see ingel, kes õhutas sündmusi Pauluse vastu üles. Kuhu iganes ta läks, seal vallandusid rahunused: Pauluse puhul tavaliselt kas rahunused või ärkamine, või ka mõlemad. Arvan, et kogudus vajab rohkem rahunusi, et võiks toimuda rohkem ärkamisi.

Siis Paulus räägib palvetamisest –, ja Jumal vastab ju apostlite palvetele, kas pole nii? Kuid Paulus ütleb: "*Ma olen selle pärast kolm korda Issandat palunud, et see minust lahkuks.*" Kuid Jumal ei teinud seda.

Kui inimesed ütlevad, et Jumal ei vasta nende palvetele, siis ütlen: „Ära unusta, et "ei" on ka vastus.”

"Kuid tema ütles mulle: „*Sulle piisab minu armust, sest nõtruses saab vägi täielikuks.*”" See on tõesti nii.

Kui meil on oma tugevus, kuidas siis inimesed näevad meis Jumala tugevust? Nad ei märkaks seda. Kui aga oleme jõudnud oma jõu lõppu ja siis oleme tugevad, siis teame, et see on Jumala oma. Jumala jõud saab täielikuks minu nõrkuses...

Kuulake, mida Paulus ütleb: *"Nii ma siis kiitlen meelsamini oma nõtrusest, et Kristuse vägi laskuks elama minu peale. Seepärast mul ongi hea meel nõtruses, vägivalla all, hädades, tagakiusamistes ja ahistustes Kristuse pärast, sest kui ma olen nõder, siis ma olen vägev."*

Ma ei palu kellelgi teil seda tunnistada, sest kui seda teed, annad end sellele. Olen jõudnud nii kaugele, et headel päevadel olen nõus seda tunnistama.

Mõtle sellele: *"Mul on hea meel..."* Mitte et ma kannatan välja, elan üle või sallin, vaid mul on hea meel nõrkuses, hädades, tagakiusamistes, vägivallas, ahistuses, vajadustes.

Miks? Paulus oli õppinud selle saladuse, et kui jõuame oma jõu, tarkuse ja tugevuse lõppu, siis vabastab Jumal oma väe.

Mul on üks ütlemine: arm saab alguse seal, kus inimvõimekus lõpeb. Sa ei sobi Jumala armu jaoks seni, kuni saad ise hakkama. Miks peaks Jumal selle midagi andma?

Kui aga jõuad kohta, kus sa

ei saa enam ise hakkama, kuid asi peab tehtud saama, siis kvalifitseerud Jumala armule.

Väga huvitav on näha, kui palju Paulus ise oma usku tunnistas. Kutsun sind üles Uut testamenti uurima, kas leiad apostlitelt mõne negatiivse tunnistuse. Ma ei usu, et leiad midagi. Milline eeskuju!

Siis lähed aga tänapäeva kogudusse, k.a jumalaselulased, ja kuuled ainult negatiivset juttu. „Ma ei saa seda teha, ma ei viitsi, oleks vaid nii, ma ei saa hakkama, ei ole võimalik.”

Apostlid ei rääkinud nii. Mitte selle pärast, et nad olid nii enesekindlad, vaid nad olid jõudnud oma jõu lõppu. Paulus ütleb Gl 2:20-21: *"Ma olen ühes Kristusega risti löödud; nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minus. Ja mida ma nüüd elan ihus, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese loovutanud minu eest."*

Paulus ütleb, et Kristuse ohvri tulemusena ristil on ta jõudnud oma elu lõppu. Kui ta jõudis risti juurde, siis Paulus suri. Nüüd ei ela enam

Paulus, vaid Kristus, kes elab temas.

Kutsun sind üles seda ütleva, kui oled sellega nõus. Kui sa ei taha, ära ütle! Kuid need, kes on nõus, ütleva:

„Olen risti löödud koos Kristusega, kuid siiski ma elan, kuid mitte enam mina, vaid Kristus elab minus. Elu, mis ma nüüd elan lihas, elan ma Jumala Poja usu läbi, kes armastas mind ja andis enese minu eest.”

Kasutasin praegu vanemat tõlget, sest see on täpsem: Jumala Poja usu läbi. Ma ei toetu oma usu peale, sest kui Jeesus tuleb, tuleb Ta oma usuga. Usun, et see on võti Uue testamendi pühadusse, millest räägitakse tänapäeva koguduses väga vähe. Piibel ütleb aga, et ilma pühaduseta ei näe keegi Jumalat.

Vanas testamendis tähendas pühadus väga keeruliste seaduste järgimist. Ühe 4. Moosese peatüki lõpus ütleb Jumal: „Olge pühad, sest mina olen püha.” 1. Peetruse esimeses peatükis tsiteerib Peetrus seda: „Olge pühad, sest mina (Jumal) olen püha.”

Kuid seal on suur vahe. Uue testamendi pühadus ei ole reeglite täitmine. Kas

mõistate? Uue testamendi pühadust ei saavutata reeglite pidamisega. See tuleb seeläbi, et sured ja lased Kristusel elada oma elu enda läbi. Nii et mitte mina, vaid Kristus.

Ütleksin niimoodi: See pole võitlemine, vaid alistumine. See pole pingutus, vaid ühendus – ühendus Kristusega.

Mõtlen alati ühele jumalakartlikule naisele, kes elab püha elu. Kord ütles üks kristlane talle: "Õde, kuidas sa kiusatusega tegeled?" Ta vastas: "Kui kurat koputab, saadan Jeesuse uksele vastu."

Sellega on kõik öeldud. Mitte mina, vaid Kristus. Mitte mida mina suudan, mitte minu vaimsed pingutused, vaid alistumine. Lased seda Kristusel teha enda sees, enda läbi ja enda jaoks.

Johannese 15 on pilt viinapuust ja okstest – see on ideaalne näide. Jeesus ütleb: "*Mina olen tõeline viinapuu ja mu Isa on aednik.*"

Peatun korraks siin. Ära lase inimestel end "kärpida". On vaid üks isik, kes oskab sind meisterlikult puhastada - see on Isa, las Tema teeb seda. On kogudusi, kus juhid tahavad sind "kärpida". Ära

lase inimestel seda teha, sest see on valulik ja arvatavasti lõikaksid nad valesid asju ära. Räägin oma kogemustest, mitte teooriat.

Jumal Isa on aednik, Tema teab, kuidas meid puhastada. Meie osa jumalasalastena pole puhastada, vaid aidata inimestel alistuda Jumala puhastusele, jagada seda kogemust nendega.

Edasi Jh 15:4,5: *"Jääge minusse, ja mina jään teisse. Nii nagu oks ei suuda kanda vilja omaette, kui ta ei jää viinapuu külge, nõnda ka teie, kui te ei jää minu külge. Mina olen viinapuu, teie olete oksad. Kes jääb minusse ja mina temasse, see kannab palju vilja, sest minust lahus ei suuda te midagi teha."*

Näete seda pilti. Kas olete kunagi näinud viinapuu oksa, mis nii väga pingutab, et vilja kanda – sellist asja pole. Miks see vilja kannab? Sest viinapuu elu voolab okstesse. Selles loos on kõik Kolmainuse osad: Isa on viinamäe-aednik, Jeesus on viinapuu ja Püha Vaim on mahl.

Kui Tema voolab läbi viinapuu okstesse, kannad sina vaimuvilja. Juba sõna "vili" ise ütleb, et see ei juhtu pingu-

tuse läbi. Ükski puu ei kannu vilja pingutades, samuti ei saa ükski kristlane kanda vilja pingutuse läbi. Peame jõudma kohta, kus lõpetame rabelemise.

Mõnes mõttes on see nii ka heade tegudega, mitte üksnes pattudega. Ka asjad, mida arvame, et suudame teha, lõpevad siis ära ja alistuvad Jeesusele. Siis võime öelda koos Paulusega seda, mis on üks mu lemmikkohti. Olen seda endale terve päeva rääkinud, sest ei tundnud, et olen kõlbulik seda sõnumit teile jagama. Ristist õpetamine on minu jaoks kõige väljakutsuvam teema.

Filiplastele 4:13, pärast seda, kui Paulus seda kõike kogenud on, ütleb ta: *"Ma suudan kõik tema läbi, kes teeb mind vägevaks."*

On veel üks parem väljendus. See on Prince'i versioon: „Suudan kõik Temas, kes teeb mind vägevaks seesmiselt.”

Mul pole aega seda versiooni selgitada, kuid usun, et see on hea. Võibolla peaksime korraks sügavalt sisse hingama ja ütleva: „Suudan kõik Temas, kes teeb mind vägevaks sisemiselt.”

Sellepärast vajamegi risti.

Teine põhjus selleks on, et ainult rist vallandab Jumala armu. Sul võivad olla kõik reeglid, põhimõtted, õpetus, kuid sa ei suuda seda teha, kui puudub Jumala arm.

Tegelikult: mida rohkem reegleid sul on ja kui sa ei tea, kuidas vabastada armu, seda hullemaks su probleemid muutuvad. Lõpuks lööd kõigele käega ja ütled: ma ei saa sellega hakkama.

Ja sul on täiesti õigus: sa ei saagi, mina ka ei saa, on ainult üks isik, kes saab – Ta nimi on Jeesus. Kui lubame Tal elada oma elu meis, kui alistume ristile ja jõuame oma jõu lõppu, siis Tema suudab seda vägagi hästi.

Kui me sellega esimesel korral kohe hakkama ei saa, ei hülga Ta meid. Ta ütleb: sa proovisid, kuid siin sa eksisid, teeme uuesti. Ta on nii kannatlik.

Olen kristlane olnud 48 aastat. Kui mõtlen kõigi vigade peale, mida teinud olen, olen hämmastunud, et Jumal ikka veel hoiab mind. Kui sa pole olnud kristlane sama kaua, ära muretse, võib-olla tegeleb Ta sinuga karmilt, korrigeerib sind, teeb

asju su elus, mida sa ei mõista, kuid Ta ei anna su suhtes kunagi alla.

Teil võivad olla karmid mälestused lapsepõlvest, vanematest, kes sind ei mõistnud või ei armastanud. Pea meeles, et Sul on nüüd teine Isa, kelle nimi on Jumal. Ta on väga kannatlik, mõistev ja õrn, kuid samas mõtleb Ta tõsiselt neid asju, mida ütleb.

Kolmas põhjus, miks vajame risti: risti läbi vallandub Jumala üleloomulik kinnitus sõnumile, mida kuulutame. Vaatame uuesti 1Kr 2:4-5: "*Mu kõne ja mu kuulutus ei püüdnud veenda tarkusega...*"

Ühes teises kohas tsiteerib Paulus oma kritiseerijaid, keda jätkus: "... ihulikult meie juures olles on ta nõder ja ta sõna on armetu."

Paulus ei olnud hea kõneleja. Ma arvan, et Peetrus oli hea kõnemees. Paulusel oli hea väljendusoskus: kui loed ta kirju, kõlavad need hästi.

Arvatakse, et Paulus oli lühike, et tal olid kõverad jalad. Ta ei avaldanud kuidagi muljet. Ta ei toetunud oma kõneosavusele, tarkusele, ta toetus üle kõige vaid ühele asjale: Püha Vaimu üleloomu-

likule kinnitusele tema antud sõnumile.

Jällegi ei toimi see tavali- selt enne, kui oleme jõudnud kõigi oma plaanide lõppu, kui meil pole enam ühtki trumpi. Kui hoiame siiski kinni oma tunnistusest, siis vallandab Jumal üleloomuliku.

Lõpetan salmi: "*Mu kõne ja mu kuulutus ei püüdnud veenda tarkusega, vaid Vaimu ja väe osutamisega...*" Pane tähele, Püha Vaimu saab näidata (osutada). Ta ise on nähtamatu, kuid Teda saab näidata selle läbi, mida Ta teeb. Võid näha tunnustähti ja imesid, mida Ta teeb. See on Jumala enda tõendus kuulutatud sõnumile.

Siis ütleb Paulus: "... *et teie usk ei oleks inimlikus tarkuses, vaid Jumala väes.*" Jällegi hindan oma tausta tõttu väga seda sõnumit. Filosoofia, mida õppisin ja mis oli väga populaarne 50 aastat tagasi, on tänaseks täiesti moest läinud. Kui oleksin sellele oma elu rajanud, oleks mul praegu lagunev vundament.

Kui kohtusin Jeesusega, oli mul endal kogemus Jumala üleloomuliku väega, mis on mind saatnud tänaseni. Loeme Pauluse sõnu Room-

lastele 15:18-19: "*Sest ma julgen ju rääkida ainult sellest, mida Kristus paganate kuulekuseks on teinud minu kaudu sõna ja teoga...*"

Teda huvitab vaid see, mida Kristus tema läbi on teinud, mitte seda, mida ta ise teinud on. "... *tunnustähtede ja imetegude väe läbi, Jumala Vaimu väe läbi, nii et ma, alustades Jeruusalemmast ja liikudes ümberringi Illüüriani, olen Kristuse evangeeliumi kuulutamise lõpule viinud.*"

Ilma imede ja tunnustegudeta pole me täielikult kuulutanud. Oleme kuulutanud, kuid mitte täielikult. Võtan mõne hetke ja toon näite selle kohta.

50ndate lõpus olin õpetajate kolledži direktor Keenias. Tol ajal nõudsid aafriklased väga haridust taga. Nad olid nõus kooli minema ja järgima kõiki reegleid, mida me esitasime. Kui ütlesime, et saage ristitud või laulge, siis nad seda tegid, sest nende tulevik sõltus sellest.

Pärast aastast tööd märkas, et enamus sellest oli vaid väline nõusolek üksnes hariduse pärast. Selles oli vähe tõelist kuulekust. Ühel

päeval kutsusin nad kõik kokku, umbes 120 õpilast ja ütlesin: „Täna teid koostöö eest ja et te nõustute kõigega, mida me teeme. Mõistan, et teete seda selleks, et sellest sõltub teie haridus, ja olen tänulik selle eest. Kuid paljude teie peas on vastuseita küsimus: „Kas Piibel on tõesti sõnum Jumalalt või on see valge mehe raamat, mis aafriklaste kohta ei käi?” Nad üllatusid, sest just nii nad mõtlesid.”

Lisasin: „Mis veelgi enam: ma ei saa sellele küsimusele vastata. Sellele leiate te ise vastuse vaid ühtmoodi – kui kogete ise oma elus Jumala üleloomulikku väge, sest siis te teate, et see ei tulnud Ameerikast ega Suurbritanniast, vaid see tuli taevast.”

Siis jätsin nad rahule. Panin Jumala sõna igale poole, kuhu sain ja palvetasin umbes kuus kuud. Siis valas Jumal välja oma Vaimu nende õpilaste peale. Me ei saanud neid magamagi, nad ainult palvetasid. Järgmise kuue kuu jooksul ilmsid kõik üheksa vaimuandi nende noorte aafriklaste keskel.

Tolle aja misjonäride suhtu-

mine oli, et aafriklased saavutavad vaid teatud tasandi, sealt edasi aga mitte. Kui räägime vaid inimlikust, siis võib-olla tõesti, kuid üleloomulikus on kõigil samad õigused ja võimed.

Pean ütlema, et nende elud said radikaalselt muudetud, kui nad kogesid Jumala üleloomulikku väge. Selle aja jooksul nägime kahte inimest surnuist üles tõusmas. Need olid kaks mu õpilast: üks noormees, teine noor naine.

Räägin selle naise loo. Ta jäi väga haigeks ja läks oma kodukülla. Tema vend tuli ühel päeval ja ütles: „Teresa on väga haige ja suremas.”

Panime Lydiaga jalgrattad auto katusele ja sõitsime pika maa, kuni jõudsime sellesse külla – tüdruk oli väikeses haiglas surnud. Täpselt nagu Uues testamendis: pere oli seal, nuttis ja ahastas.

Astusime Lydiaga sisse. Meil polnud mingit plaani, lihtsalt põlvitasime maha voodi kõrvale ja palvetasime. Mingi aja pärast tõusis tüdruk istukile ja küsis: "Kas kellegi on Piiblit? Lugege palun Psalmi 41."

Lugesin, kuid ei teadnud, miks. Kui ta suri, lahkus ta

vaim kehast, see läks kohta, mis oli täis imeilusat, säravat valgust, seal luges üks mees Piiblist Psalmi 41. Ta tahtis teada, mis on seal kirjas. Selle

toob esile sõnakuulelikkus südamest.

DEREK PRINCE

Haga pargi pingil

See juhtus mõni päev enne, kui sain kaheksakümmend. Elasin siis Solnas ja minul oli tavaks igal päeval õhtu saabudes minna pikale jalgsirännakule. Ring oli ligikaudu kuus kilomeetrit pikk.

Olles käinud sellel päeval umbes pool teekonnast, märkas, et liivatera oli sattunud kinga ja hõõrus parema jala pöida. Käisin mingi lõigu ja ootas, et see läheks teise kohta, kuid see ei läinud. Siis ma läksin tee kõrval oleva vana puu juurde, toetasin selle tugeva tüve vastu, võtsin kinga jalast ja poetasin liivatera maha.

Vähemalt arvasin nii. Kuid pannud kinga tagasi jalga ja jätkanud teekonda, hõõrus tera täpselt samuti nagu varem.

See oli imekspandav. Sakk oli terve ja see oli nii tihedast

kudumist, et liivatera oli võimatu läbi selle sisse pääseda. Olin jõudnud pargipingi juurde. Istusin sellele, võtsin jalast nii kinga kui ka soki ja raputasin korralikult liivatera välja. Samas märkas, et väga väikest auk, mille suur varvas oli teinud. Liivatera oli käimise ajal hüpanud üle jalanoõu serva. Ma ei osanud ilmingut selgitada ega mõelnud sellest rohkem. Istusin vaid pingile puhkama.

Tundus mõnus veidi hingata reipa kõnni järel. Taevas oli selge ja päike paistis üsna soojalt. Õhtu oli rahulik ja ükski ajaviitja ei seganud pargi vaikust. Üksnes poisid toksisid palli mõnesaja meetri kaugusel minu rahulikust sopist. Nemad ei seganud mind. Kogu minu maailma imbus rahu, nii sisemisse kui välimisse ja tundus olevat

mõnus olla olemas, olla üks nii Jumalaga kui tema looduga.

Vaikisin kuulatama sisemusest tulevaid hääli. Seal kõlas ülistuslaulu ja tänu segunenult palveohetega. Kogegin seda, mis meenutas pühapäevast rahu.

Mõeldes Jeesusele, Päästjale, mõtlen harva temast kui teisel taevakehal olevast maailmakõiksuses olevast isikust; sel ajal mõtlen teda tavaliselt kui sisemuses asuvat tõelisust. Pauluse väljend „Kristus teis, kirkuse lootus” võlus mind. Kuid istudes seal pargipingil õhtuhämaruses, sai mulle äkki selgeks, et ma ei olnud üksi. Kõrval oli keegi teine, Jeesus. Ta istus samal pingil kui mina, ja nii lähedal, et sain sirutada parema käe, et teda puudutada.

Ma ei näinud nägemust selle tavalises tähenduses. Olin täitsa ärkvel ja täiesti teadvusel. Oli vaid midagi, mis äkki sai ääretult elavaks ja tõeliseks minu tajule. Ma ei olnud üksi, vaid Jeesus oli minu kõrval.

Tundus, et ta vaatas mind hellade soojade silmadega. Meie pilgud kohtusid. Ta ei öelnud midagi ja oli tähendus-

lik, et see olin mina, kes, lastes pilgu puhata tema silmades, katkestasin vaikuse ja küsisin:

„Issand, mida Sa minult palud?”

Jätan ütlemata, kas lausisin sõnad poolhääli või üksnes mõtlesin neile pingsalt. Kuid järgmisel hetkel ma peaaegu et ehmusin. „Mida Sa minult palud?” See kostus mulle peaaegu sellisena, nagu oleksin mina oodanud, et kuulda häält Siinai käskude, nõudmiste ja karmide määruste taoliselt.

Mina ei olnud küsinud, mida ta tahab anda ja mida mina võisin saada, vaid mida ta palus. See oli tähenduslik.

Kuid sisemine rahutus kadus, sest sama selgesti, kui olin lausunud küsimuse, kuulsin teda andvat käegakatsutava vastuse.

„Mina palun võimalust süvendada sinus haaret, mis toimus kuuskümmend kolm aastat tagasi.”

Nii palju oli möödunud sellest ööst, kui Issand asetus mu teele ja sundis mind peatuma ning mõtlema, ja sel korral olin mina see, kes katkestas vaikuse:

„Issand, kui Sinul on tee mulle käimiseks, mõte minu eluks ja eesmärk minu teekonnale, siis tahan need leida, maksku mis maksab.”

Nüüd mulle tundus, et Jeesus mõtles neid sõnu, mida olin öelnud siis, ja ütles: „Sina mõtlesid täiesti siiralt sellel ööl, kui vaatasid taeva poole ja piidlesid mind. Ja mina mõtlesin täiesti tõeselt, kui asetusin sinu teele ja peatasin sinu.”

Siis mulle tundus, et ta jätkas.

„Me kohtusime siis, kuid sina teadsid väga vähe sellest, mida tähendab olla minu juhitud ja käia minu tahte teel. Sina tundsid ennast siis väga vähe. Sina kuulsid vaid vaimu häält hüüdmas Jumala poole ja sina soovisid osadust minuga. Kuid sa ei teadnud, kui palju sinu sisemuses oli seda, mis ei tahtnud sugugi nõustuda Jumala valitsusega.

Nüüd oled elanud pika elutee selle järel, kui ma esmakordselt haarasin sinust. Palju sellest, mis on sinu olemuses, on väänelnud nagu uss konksu otsas, et vabaneda minu haardest, kuid sinu vaim on alati tahtnud jääda minusse. Mina olen pidanud

sinu vaimu haardes ka siis, kui patu mina on väänelnud nagu uss, et pääseda vabaks.”

Oli tōsi, mida ta ütles. Pauluse sõnad Rooma kirja seitsmendast peatükist hakkasid kajama minu sisemuses:

„Sest head, mida ma tahan, ma ei tee, vaid paha, mida ma ei taha, ma teen. Oh mind õnnetut inimest! Kes ostab mu lahti...” (s 19 ja 24).

Niisiis, minu Päästja töö minus ei ole veel lõpetatud. Kuuskümmend aastat jutlustajana ja kuuskümmend kolm aastat Kristuse nime tunnustajana ei ole mingi tagatis selleks, et elav Kristus täna täielikult valitseb minu sisemist maailma. Selle pärast oli täiesti loomulik, et ta ütles:

„Mina tahan tungida sügavamale sinu sisemisse maailma. Minul on olnud palju vaeva sinuga, kuid hoolimata kogu vaevast ja hoolimata kõikidest nendest kordadest, kui oled kurvastanud minu Vaimu, minu armastus sinu suhtes ei ole kustunud. Selle pärast tahan haarata sinust sügavamalt kui enne. Tahan iga hetk valitseda sinu aistingute maa-

ilmas. Tahan igal hetkel kontrollida sinu tundeid. Iga hetk tahan juhtida sinu tegude motiive. Tahan üksi olla sinu elu Issand.”

Kõige selle vastuseks ei leidunud sõnu, mitte mingeid sõnu, miks oleksid sobinud, ei mingeid sõnu, mis oluaks piisav. Kuid ma kummardasin pea ja kuulsin ühte melodiat kõlavat minu sees. Siis kuulsin sõnu:

Olemuse sisimasse sügavusse tungi

ja anna mul kogeda sinu väge veel enam.

Nii et minus esineb sügavat tõsidust

ohverdada ennast täielikult ja elada Sinule.

Siis ma mõtlesin: targeim, kuhu võib pürgida minu eas – ja see puudutab pealegi kõiki vanuseklasse – on anda Päästjale see vabadus, mida ta minult palub. Vabadus kontrollida minu sisemist maailma. Teadsin ju kogemusest, et rahu kunagi ei kujune nii sügavaks kui siis, kui Rahuvürst istub elu troonil, ega ole minu sooritatud töö kunagi nii ehe kui siis, kui elu Püha Vaim saab täiesti vabalt

kasutada mind oma tahte järgi.

Ja otsekui kusagilt kaugest maailmast kuulsin ma sõnu:

„Issanda päev... ilmub tules, ja tuli katsub läbi igaühe töö, missugune see on” (1Kr 3:13).

Minu tööd peab kord püha tuli läbi katsuma. Kõik, mis ei ole pärit puhastest motiividest ega ole kirkuse Vaimu sünnitatud, põleb siis tuhaks. Minul on vaid üks tee, üks võimalus sooritada see töö, mis jääb püsima lõpliku proovi suurel päeval. See on see, et Jumal, kes on nagu kulutav tuli, saab minule selleks, kelleks ta tahab olla minus töötamisel.

Olin nüüd unustanud liivatera ja palli mängivad poisid. Olin unustanud õhtupäikese ja ümbritseva looduse. Mind oli köitnud tema, kes tundus minu jaoks istuvat samal pingil. Hetke mõelnud, ma küsisin:

„Kas sa palud midagi enamat?”

Mulle tundus jälle, et Issand vaatas mind sama pilguga nagu varem, ja ta rääkis endiselt vaikselt ja lähedaselt: „Mina tahan vabastada ja

kasutada seda, mis veel oli jäänud alles nendest andidest ja võimalustest, mida asetasin sinu olemusse, kui lõin sind oma kujuks.

„Mina annan sulle võime mõelda, tahta ja tunda. Andsin sinule seda, mida saan võtta enda kontrolli alla ja kasutusele pühade eesmärkide jaoks.”

Kuid ma jäin surmtõiseks, kui Issand jätkas:

„Palju sellest, mida ma sulle andsin, oled sa kasutanud lõpuni minu teenistuses. Oled palju kordi olnud kasutatavaks tööriistaks minu käes. Kuid palju sellest, mida sulle andsin, oled kasutanud ja ära kulutanud oma tahte õnnetul teel. On olnud aegu ja hetki, kui oled olnud selline, nagu ma ei tahtnud sind olevat ja oled teinud seda, mida ma ei juhtinud sind tegema. Palju on seisnud jäätunud kapitalina sinu olemuses. See on olnud seal kogu sinu elu. Kuid mina ei ole saanud sind vabastada selleks tööks, milleks see oli mõeldud.”

Väljend „külmutatud kapital” tabas mind nagu harpuun. Ma värisesin sisimas ja mõtlesin iseendas:

„Ajalehed on kirjutanud mitmeid veerumeetreid evangelist Frank Mangsist ja tema tööst ning sageli on need motiveerinud lugejat.

Kuid nüüd istub inimene Frank Mangs pargipingil Hagas ja küsib: „Kas on Jumal kunagi – kas või üheks hetkeks – võinud kasutada teda tõeliselt oma tahte kohaselt? Võib olla et peaaegu – osaliselt ja ajuti.””

Kuigi ma ennast ise hukka mõistsin, ei märganud ma mingit hukkamõistu Õpetaja silmis. Need olid sama heatahtlikud ja pehmed nagu ennegi. Võib olla just see imeiline, mida võisin lugeda Jeesuse silmadest ja näolt, põhjustas minus palveigatsuse. Ma ei palvetanud häälega, kuigi oleksin võinud. Üksnes minu süda palvetas.

„Issand, aita mind paremini kui varem järgida Sinu juhiseid. Õpeta mind täiuslikumalt kui varem olema täiesti kurt kõigile inimhäälele. Kingi mulle arm, et lubaksin Sinul endisest vabamalt kasutada täpikesi nendest andidest, mida Sina minule andsid, tehes minust peaaegu jumal-olendi.”

Piibel ütleb tõeliselt, et see olend, keda me nimetame vaid inimeseks, on tegelikult Jumala kuju ja peaaegu jumalik olend.

Ma ei pea rääkima, et need minu olemust haaranud asjad panid mu värisema. Olin rõõmus, et kedagi inimest lähedal polnud. Sain olla üksi Issandaga, keda tundsin istuvat minust vaid käsivarre kaugusel. Kuigi mind oli haaranud see, mida olin kuulnud teda ütlevat, julgesin siiski küsida.

„Issand, kas on veel midagi?”

Vastus tuli sama rahulikult ja sama asjakohaselt nagu varem: „Mina tahan elada oma elu sinu kaudu.”

Need sõnad haarasid mind. Need panid mind hämmastusest, tänulikkusest ja ülistusest vaikima.

Kirkuse Issand ise oli minu ees. Ta vaatas seda habrast ja puudulikku olendit, kes oli liha ja veri – peaaegu lõpuni kulunud inimolendit – ja ütles: „Mina tahan elada oma elu sinu kaudu.”

Pimestavalt selgelt nägin midagi, mida ma ei kuulnud teda ütlevat.

Et minu Päästja saaks elada oma elu minu kaudu, peab ta saama elada oma elu minus.

See oli nii iseenesest selge, et Issand ei pidanud seda ütlevat. Piisas sellest, mida ta ütles: „Mina tahan elada oma elu sinu kaudu.”

Siis tuli minu meelde üks Pauluse sõna:

„... kellele Jumal tahtis teada anda, mis on selle saladuse kirkuse rikkus kõigi rahvaste seas; see on – Kristus teie sees, kirkuse lootus” (Kl 1:27).

Selle saladuse, mis on täis kirkust, tahab ta teha teatavaks nii pühadele kui pühade kaudu.

Nii nagu ma kuulsin teda rääkivat, mitte kõikide aegade pühadele, vaid kuulsin teda rääkivat kõige viletsamale pühadest ja ütlevat: „Mina tahan elada oma elu ja ilmutada on kirkust mitte üksnes sinus, vaid sinu kaudu.”

Mina julgesin kogeleda küsimuse:

„Issand, mida sa sellega mõtled?”

Ta vastas:

„Mina tahan võtta sind kasutusse ja elada sinus sel

viisil, et inimesed kohtuvad minuga siis, kui nad kohtavad sind. Kui nad kuulevad sind rääkimas, tahan mina sind kontrollida sellisel viisil, et nad kuulevad mind rääkimas.”

Ta jätkas:

„Sina ei saa elada ega olla inimene, mõjutamata oma ümbruskonda. Selle anni ja loodusseaduse tahan ma võtta kasutusele, sest ilma minu püha mõjutuseta ei saa sa kunagi avaldada seda mõju, mida ma tahan sind teostavat. Ma palun, et kirkuse Vaim saaks vabalt sinu kaudu ilmutada midagi minu kirkusest.”

Mina hämmastusin peapööritudes ja tegelikult oleksin pidanud laskuma pingi juurde põlvili, hingama välja oma nälga ja janu ning vaesust, ja samas hingama sisse tema rikkust, ülikülluslikkust ja kirkust. Kuid mingil põhjusel ma seda ei teinud, vaid selle asemel kohtasin veel korra oma Päästja hella pilku ja kuulsin oma huuli sosistavat:

„Issand, kas sul on veel midagi öelda?”

Siis mulle tundus, et Issand naeratas ja ütles:

„On veel muudki, kuid selles, mida nüüd kavatsen öelda, ei ole midagi, mida sina võiksid teha. Ma ei palu sinult midagi, vaid ma mainin sulle seda, mida ma tahan teha.”

Kui sinu teekond maa peal on lõppenud, kui selja taha jäävad otsused ja kaotused, kui oled valmis jätma oma ihu ja vaimu, siis aitan ma sind koju.”

Kummaline kogemus avaldus selles, et vari lipsas üle minu näo, kui kuulsin neid sõnu.

See polnud sellest, et kahtlesin elus igavikus või imeilises kodus. See polnud ka sellest, et minul ei oleks elavat lootust pääseda kord koju. Kuid see juhtus kindlasti sellest, et minul oli puudulik arusaamine sellest, milline on olukord taevas.

Võin loetleda hulgaliselt asju, mida seal ei saa olema ja mille olemasolu on toonud kurbust, muret ja valu maa peal. Kui ma pean rääkima sellest, mis on taevas – ja mis teeb taeva taevaks – jäävad minu sõnad vaeseks. Pärilväravad ja kuldtänavad ei ahvatle mind.

Issand naeratas jälle ja vastas väga vaikselt.

„Sa võid olla täiesti rahulik. Kui mina olen läinud aset valmistama sinule ja sinu sõpradele, siis võid olla kindel, et sina sobid minu taevasse ja et minu taevas on sobiv sinule. Sa pead üksnes suunduma sellele, et lubad minul vabalt kohelda sind nii, nagu mina tahan.”

Viimaks ma tõusin ja läksin tagasi oma elamusse. Kuid ma ei käinud kiiresti, sest minu

sisemine maailm oli liiga täis, et väline olemus oleks võinud kiirustada edasi.

Ma kohtasin inimesi selle kolmekilomeetrisel teekonnal, kuid ma nägin neid nagu läbi udu. Olin rõõmus selle üle, et ma ei kohanud tuttavaid.

Ma tahtsin olla ükski.

FRANK MANGS

Mille järgi tuntakse kristlast?

1Jh 3:1-3: *„Vaadake, kui suure armastuse Isa on meile andnud: meid hüütakse Jumala lasteks ja need me olemegi. Maailm ei tunne meid, sest ta ei tunne teda. Armsad, me oleme nüüd Jumala lapsed, ja veel ei ole saanud avalikuks, kes me ükskord oleme. Me teame, et kui tema saab avalikuks, siis me oleme tema sarnased, sest siis me näeme teda, nii nagu ta on. Igaüks, kellel on selline lootus tema peale, puhastab ennast, just nagu tema on puhas.”*

Kristlase nime ei saa kasutada mingis muus tähenduses, kui selles, milles Piibel seda kasutab. Kohe, kui see nimetus antakse inimesele, kes ei vasta selle tähendusele Piibli järgi, lüüakse sellele inimesele vale pitsat. Valerahategijat peetakse suureks kurjategijaks. Kes seda harrastab, lõpetab vanglas.

Valede arstimate andmine mingi haigusjuhtumi korral, isegi kui pudelil on õige arstimini nimi, toob patsiendile surma. Seaduses on karmid karistused, kui keegi kasutab võõra tehase märki,

tähistamaks alaväärtuslikku toodangut. Kui me sobitame kõiki neid ilmalikus elus õigeks peetavaid põhimõtteid ristiusu alale, peame enda õuduseks tõdema, kui valesti kristlase ja kristluse nime on läbi aegade kasutatud ja kasutatakse.

Meil tuleb ikka meenutada, et ainult apostellik kuulutus on õige kristlik kuulutus. Kui sellest kõrvale kaldutakse, lüüakse kristluse pitsers hoopis valele kuulutusele. Kui palju pattu on erinevate ülikoolide professorid teinud, märgistades oma käsitlused ja arvamused ristiusu pitsoriga, kuigi paljudes olulistest kohtades ei ole nende õpetusel ja apostellikul kuulutusel midagi ühist.

On lausa hirmus mõelda, kui palju läbi ajaloo on antud valetunnistusi Jeesusest, Tema evangeeliumist ja apostellikust kuulutusest. Selle tõendamiseks piisab dogmaatika süvenenud uurimisest. Ja kui veel ütleme, et paljudel neist professoritest puuduvad algelised eeldused mõistmaks õigesti Uue Testamendi sõnumit, siis meie imestus on seda suurem.

Sest kui Jeesus kõneleb sellest, et Tema kuulutatud tõed on varjatud selle maailma tarkade eest ja ilmutatud lapsemeelsetele, ja kui Ta ütleb, et keegi muu ei tunne Poega kui vaid Isa, ega Isa keegi muu kui Poeg ja kellele Poeg tahab Teda ilmutada, siis on suur ülekohus, kui uuestisündimata ja Püha Vaimuta teoloogid hakkavad tõlgendama Piibli varjatud tarkust.

Kui Paulus 1Kr 2. peatükis ütleb, et loomulik, hingeline ehk uuestisündimata inimene ei mõista ega võta vastu seda, mis on Jumala Vaimust, vaid see on talle jõledus, siis on igasugune kõne uuestisündimatute teoloogiast samaväärne kui ebanusikaalsete inimeste kõne Beethoveni ja muude suurte heliloojate helitöödest.

On iseendast selge Piibli valgelt, et uuestisündimata teoloogi kõne ristiusust on samaväärne pimedada jutuga värvidest või kurdi teadmistega helidest.

Kristlane on Piibli järgi uuestisündinud Jumala laps, kes teenib Jeesust Kristust Jumalana ja tahab olla Temale kõiges kuulekas.

Mainin nüüd kolm tunnust, millest kristlast ära tunneb:

1. Kristlane on inimene, kes on vaimus käinud Kolgatal.

Siin teda on uuritud, tema üle kohut mõistetud ja tema peale halastatud. Kolgatal on ta õigeks mõistetud ja siin ta on saanud uussünni armu.

Kes Kolgatast kogemuslikult midagi ei tea, ei saa olla kristlane, kui ta ka sellist nime kannab.

Kolgatal on kitsas värav. See värav on armu värav. See värav on Jeesus ise. Sellepärast see värav on pattude andeksandmise värav. Ja elav kristlus — seda tuleb meil täpselt tähele panna — algab just pattude andeksandmisest. Seda tõdeb Luthergi, öeldes: „Kus on pattude andeksandmine, seal on elu ja õndsus.”

Kolgatalt eraldub kitsas tee, mis viib auhiilgusesse. Sellepärast iga kitsal teel käija teab jutustada suurest halastusest Jeesuse risti ees. See on esimene kristlase tundemärkidest.

2. Teiseks kristlase vaieldamatuks tundemärgiks peab Piibel Püha Vaimu saamist.

Ristija Johannes ütles, et Messias ristib Püha Vaimuga. Esimesel korral juhtus see suur ime nelipühil, mil Jeesuse hajutatud sõprade ring sai üheks elavaks organismiks Püha Vaimu väljavalamise läbi. Siis sündis kogudus ehk Kristuse ihu. Ja Paulus kuulutab, et iga kristlase tundemärk on just see, et ta on saanud Püha Vaimu.

Püha Vaim on Issanda pandud pitserele. Selle pitseriga Ta kindlustab omandiõiguse inimese üle. Sellepärast Paulus kirjutab Ef 4:30: „*Ja ärge kurvastage Jumala Püha Vaimu, kes on kinnitanud teid oma pitseriga lunastuspäevani!*” Sama kirja 1. peatükis ta näitab, keda Issand sel viisil omadeks pitsereis, kirjutades (s. 13,14): „*Temas olete ka teie sellest ajast peale, mil te saite kuulda tõe sõna, oma pääste evangeeliumi; ja kelles teiegi, saanud usklikuks, olete kinnitatud töötatud Püha Vaimu pitseriga; selle Vaimu, kes on meie pärandi tagatis*

omandi lunastamiseni – tema kirkuse kiituseks.”

Pauluse kuulutuse järgi tuntakse kristlast just sellest, et ta on saanud Vaimuristimise, millega Johannes ennustas Messiat ristivat iga enda oma. Me loeme 1Kr 12:12-13: „Sest nii nagu ihu on üks tervik ja sel on palju liikmeid, aga kõik selle ihu liikmed, kuigi neid on palju, on üks ihu, nõnda on ka Kristus. Sest meie kõik oleme ühe Vaimuga ristitud üheks ihuks, olgu juudid või kreeklased, olgu orjad või vabad, ning me kõik oleme joodetud ühe Vaimuga.”

Eriti selgeks teeb Püha Vaimu vajalikkuse Rm 8:14-16: „Sest kõik, keda iganes Jumala Vaim juhib, on Jumala lapsed. Sest te ei ole saanud orjuse vaimu, et peaksite jälle kartma, vaid te olete saanud lapseõiguse Vaimu, kelles me hüüame: „Abba! Isa!” Seesama Vaim tunnistab koos meie vaimuga, et me oleme Jumala lapsed.” See Piibli lause tunnistab seda selgemini Jumala lapsel olevat teise vaimu kui maailma lapsel. Kui maailma laps on osaline saatana vaimust, siis Jumala laps on osaline

Jumala Vaimust. Ükski, kel pole Püha Vaimu, ei saa olla Jumala laps. Ütleme siis, et vaid Jeesuse veres pestud ja Püha Vaimu pitseriga pitseeritud uued loodud tuntakse ära kord taeva väraval.

3. Kolmas tundemärk on see imeline vabadus, mis Piibli järgi käib koos tõsikristlase nimega.

Apostel Paulus kirjutab Gl 5:1: „Vabaduseks on Kristus meid vabastanud. Püsige siis selles ja ärge laske endid jälle panna orjaikkessel!” Sellesse lausesse toob valguse Rm 8:1: „Nii ei ole nüüd enam mingit hukkamõistu neile, kes on Kristuses Jeesuses.”

Elu Vaimu käsk Kristuses Jeesuses on sama kui Püha Vaimu vägi. Tõeline Jumala laps on saanud kogeda oma elus Jumala Sõna, Kristuse vere ja Püha Vaimu väge. Ta on vabastatud inimene. Ta on vabastatud minevikust, sest see mõisteti hukka Kolgatal ja heideti mere sügavusse. Nii ta vabanes süüdistavast südame-tunnistusest ja korduvatest saatana süüdistustest. Issand vabastas teda pattudest, aga

mitte patususest. Küll Jumala laps peab edaspidigi kandma oma vana mina, oma liha, mis aina võitleb temas oleva uue loomuse ja Vaimu vastu. Jumala laps pole kiusatustest vabastatud, küll aga patu meelevallast, kui ta on loovutanud enda tervenisti Kristusele, saades nii Pauluse viisil Kristuse orjaks. Kristuse orjana on tal vaid üks isand ja sellepärast on ta ka vabastatud inimeste kohutumõistmisest. Ta seisab ja langeb oma Meistri ees. See vabastuse evangeelium on eriliselt omane just apostellikule kuulutusele. See ei tähenda mingisugust patust. Paulus tundis, et ta on suurim patune maa peal ega kaotanud seda teadmist kunagi. Issand oli andnud talle vaia lihasse, mis talle aina meenutas tema langenud loomust ja pidas teda

alanduses ning alalise armu kerjusena.

See just ongi kristlase õige asend. Kui ta ka elaks 100-aastaseks, püsib ta endas ikka samasuguse hukkamõistetud patusena. Ta on tegelikkuses ilma oma õiguse ja pühaduseta.

Aga selle asemel on ta Kristuses, Kristuse verearmus täielikult lunastatud. Kristus on tema õigus, pühitus, lunastus, tarkus, vägi — kõik!

Kristlane on niisiis inimene, kes võib tunnistada enda kohta: „*Ent nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minu sees.*” Ja kus Kristus elab, seal elatakse Tema vabastuse väes.

URHO MUROMA

Brošüüris „Kes on kristlane?”

Maantee Egiptusest Assurisse

„*Sel päeval on maantee Egiptusest Assurisse: assüürlased tulevad Egiptusesse ja egiptlased Assurisse, ja egiptlased peavad jumalateenistust koos assüürlastega. Sel päe-*

val on Iisrael kolmandana Egiptuse ja Assuri kõrval, õnnistus on keset maad, mida vägede Issand õnnistab, öeldes: „Õnnistatud olgu Egiptus, mu rahvas, Assur, mu

kätetöö, ja Iisrael, mu pärisosa!” (Js 19:23-25)

Jumal on saatnud **Fabiani** Põhja-Iraaki kurdidele Jeesusest kuulutama. Ta räägib, mis seal on juhtunud sõja ajal.

„Ma näen kaose ja mure, tagakiusu ja korrupsiooni keskel, et inimesed pöörduvad enam otsima Jeesust ning usaldavad Teda. Selle tulemuseks on kasvav ja nu Jumala ligiolu järele. Inimesed saavad aru, et valitsused ei ole tõeline vastus probleemidele, nad on näinud valitsevat korrupsiooni ja kaotanud usalduse selle suhtes. Nad mõistavad üha enam, et ainus lootus on Jeesuses.

Palju asju juhtub sõja ajal. Paljud kristlased põgenevad Iraagist. Tegelikult enamus Iraagist põgenejatest on kristlased, traditsioonilised ja uuestisündinud usklikud. Alguses oli see hirmutav, eriti pastoritele. Aga me usume, et saab sündima uus kogudus Iraagis ning Lähis-Idas, mis võrsub islami taustast.

Me juba näeme seda sündimas. Siin on palju pagulasi, elus haigetsaanuid, neid kes

on kaotanud oma kodu. On palju lootusetuid inimesi, kes ei usu enam oma riigi tulevikku. Kogu aeg on sõda, üksnes hädad. Aga kõige selle keskel on Jumal valamas välja oma Vaimu. Inimesed hakkavad Teda uskuma, samuti moslemid. Siin on avatus evangeeliumile ja seda on imeline näha ning olla osa sellest.

Põhja-Iraak ja kurdide alad on osa sellest maanteest, millest räägib Jesaja 19. peatükk. Muutused on teel. Ma näen, et see eskaleerub. Moslemid avavad oma südamed evangeeliumile. Osaliselt on see tingitud ISISE mõjuvõimu kasvamisest. Moslemid näevad, et selline on islami tõeline pale, mis saab avalikuks. Nad ütlevad, et kui ISIS ongi islam, siis nemad seda ei taha.

Mäletan, kuidas üks mees Mosulist ütles: “Enne kui ISIS tuli, topiti meile pähe imelikke mõtteid islamist. Kui ISIS tuli, siis nägime neid veidraid ideid teoks saavat. Nüüd me oleme islami hüljanud. Me ei taha seda. Keegi ei suuda meid enam seda uskuma panna.”

See olukord on otsekui avatud raamat meile, krist-

lastele, et minna ja kirjutada evangeeliumi sõnad otse nende inimeste südamesse.

On loomulikult ka neid inimesi, kes jätkuvalt usuvad islamit ja selle valesid. Aga on inimesi, kes esitavad küsimusi ja näevad islami tõelist palet avaldumas selles, mida teeb ISIS. Nad on ausad iseenda suhtes. See tekitab avatuse.

Siis on unenäod. Paljud moslemid on näinud unes Jeesust. Mõni pärast seda, kui oleme neile evangeeliumi jaganud. Siis nad tulevad mõne päeva pärast ja räägivad nendest unenägudest, mida nad nägid.

Mõni näeb und enne, nagu näiteks Mosulis, kuhu meil oli enne väga raske minna. Aastaid varem nägid nad unenägusid Jeesusest, nii nagu see on kirjas Ilmutuse raamatus. Pean ütlema, et minul pole kunagi olnud unenägusid sellest, kuidas Jeesus tuleb Kuningana alla taevast ja on näha trooni. Aga nemad näevad selliseid unenägusid.

Kuna nad on nüüd Mosulist põgenenud ja põgenikelaagrites, kuhu me pääseme ligi neid teenima, siis levib neis laagrites sõnum, et kristlased

on siin. Siis need inimesed tulevad ja hakkavad meile oma unenägudest rääkima, mida nad nägid aastaid varem. Nad avanevad, neid ristitakse. Teistel võtab see natuke kauem aega.

See on otsekui teekond, millel on vaja mitmeid erinevaid osasid. Kõigepealt unenägu, siis kingitakse neile Piibel, siis näevad nad uudistes midagi või vaatavad mõnda kristlikku kanalit, võibolla kohtuvad nad kristlastega. Need on erinevad teed, mida mööda inimesed jõuavad kohtumiseni Jeesusega. Meie täidame siin vaid oma osa.

Me näeme, et islam on aeglaselt kokku varisemas. Olen kuulnud väiteid, et islam on kõige kiiremini leviv religion. Kui see on tõsi, siis miks nii pajud moslemid pöörduvad ära oma usust?

Islamimaailma on tabanud ateismi laine. Islam on silmitsi kriisiga, mida nad pole varem näinud. Need, kes on eesliinil, näevad seda. Terve maailm võibolla seda veel nii selgelt ei märka. Seda juhtub järjest enam ja enam.

Pimedus läheb aina pimedamaks ja me näeme üha selgemalt, mis peitub islami

taga, aga samas oleme me tunnistajateks suurimale löikusele moslemite seas. See on algus ning see jätkub.”

Robert Sakr on teinud tööd Liibanonis ligi 40 aastat.

„Araabia liigas on 22 riiki ja Liibanonis on nendest kõige suurem usuline vabadus. Kristlastena saame me Liibanonis vabalt teenida Jumalat ning jagada evangeeliumi. Liibanon on eriline riik evangeeliumi kuulutamise vabadusest lähtuvalt.

Minu fookuses on jagada evangeeliumi araabia keelt kõnelevate moslemitega. Oleme seotud, nii nagu paljud teised, Süüria sõjapagulastega, sest sellest ajast kui 2011. aastal algas Süürias sõda, on Liibanoni tulnud ligi 2 miljonit pagulast.

Kui ma 1979. aastal esimest korda Süüriasse läksin, oli väga raske riigis ringi liikuda isegi bussiga, näiteks sõita Damaskusest Homs'i või Alepposse. Selleks tuli näidata passi, ennast registreerida, isegi süürlased pidid seda tegema. See on väga tugevalt kontrollitud riik.

Niisiis ei pääsenud me

süürlasteni Süürias, aga nüüd on nad tulnud Liibanoni ja me saame neile evangeeliumi jagada ning meie töö jätkub. Võin öelda, et peaaegu iga kirik Liibanonis on mingil viisil Süüria pagulastega seotud.

Mõned kirikud Beirutis on kasvanud kahe- või kolmekordseks, sest Süüria pagulased on tulnud sinna uudishimust. Kui meil on olnud misjonireisid, siis oleme neid kirikusse kutsunud ja nad on tulnud. Seejuures ei saada me neile busse järgi, et neid kohale tuua, vaid me lihtsalt anname neile kiriku aadressi ja nad tulevad ise. Siis kuulevad nad kirikus evangeeliumi.

Lõpuks saab Süüria taas ülesehitatud. Need inimesed, kes on Süüriast põgenenud, on saanud kristlasteks, sest neid on õpetatud Liibanonis, keskkonnas, mis pole ohtlik ega hirmutav, seal on neil turvaline. Kui ühel päeval on neil võimalus Süüriasse tagasi pöörduda, lähevad nad sinna küpsete Jeesuse järgijatena ja see on meie palve, et nii süürlased ise saaksid süürlastele evangeeliumi kuulutada.”

Vend Lähis-Idast:

„Kui mainida Süüriat, siis mõtlevad kõik sõjale. Aga Süüria on praegu väga suure Püha Vaimu väljavalamise all ning sünnivad imed. Võin teile mõnest rääkida. Üks ime juhtus noore naisega, keda Püha Vaim puudutas. Tal oli kasvaja kaelal ja kui me tema eest palvetasime, siis tundsimine füüsiliselt, kuidas see otsekui sulas meie käte all ja kadus.

Naine jooksis oma vanaema ja ema juurde ning ütles, et Issand tegi talle midagi, mida ta ei ole kunagi varem tundnud. Me palvetasime edasi ja siis ta läks haiglasse testi tegema. Hämmastav on see, et enne ei saanud ta isegi puudutada kasvajat oma kaelal, sest see oli nii valus. Aga palvetamise ajal ei tundnud ta mingit valu. Arstid ütlesid talle, et tema kehas ei olnud enam midagi sellest kasvajast.

Üks teine lugu on mul grupist inimestest, kes saatsid meile sõnumi. Nad olid lugeanud Püha Vaimu kohta ja tahtsid teada, kes ta on. Nad olid lugeanud Apostlite tegude raamatust sellest, kuidas Püha Vaim töötab. Me läk-

sime ja korraldasime seal seminari. Rääkisime neile Pühast Vaimust, Vaimu andidest ja viljast. Nad olid sellest väga huvitatud.

Nad tulid kutse peale ette, et saada Püha Vaimu. Süürlased on väga janused Püha Vaimu järele. Kui küsid, kes tahaks eestpalvet, on kõik korraga altari ees. Nii me siis palvetasime ja inimesed nutsid, värisesid ja ainult Jumal teab, mis nendega toimus; aga me teame, et see oli Püha Vaimu tuli nende peal.

Järgmisel hommikul kutsusin mõned inimesed tunnistama sellest, mis oli nendega juhtunud. Suurem osa tuli ning tunnistas füüsilistest tervenemistest, mille eest me isegi ei palvetanud, ma isegi ei teadnud sellest vajadusest. Aga Jumal teadis ning Püha Vaim, tulles ja asudes nendes, täitis kõik nende vajadused.”

Jesaja 19. peatüki nägemusest selgub, et maantee, millest kõneldakse, ei tööta ilma Iisraelita. Egiptuses on neli miljonit usku tulnud inimest. Kõneleb **Egiptuses sündinud öde**.

„Ma olen hiljuti aru saanud, et kui ma lähen tagasi

Egiptusesse, et palvetada selle eest, mis seal toimub, saavad paljud inimesed sellest nägemusest aru. Nägemus tuleb pigem kinni püüda, kui selgeks õppida. Et saada aru Jesaja 19. ptk nägemusest, tuleb siseneda taevasesse reaalsusse.

Järjest enam inimesi tuleb Jumala tundmisele ja samas saavad nad aru Iisraeli rollist ilma igasuguse inimliku selgituseta. See on Jumala töö. Iga kord, kui olen hiljuti Egiptuses käinud, on Jumal mind kokku viinud inimestega, kes on päritolult juudid. Nad on hakanud õppima heebrea keelt, loonud kontakte Iisraeliga, et ühel päeval sellele maale tulla. Ja see on kulukas.

Ma olen väga tänulik uue põlvkonna eest, kes on kätte saanud selle nägemuse. Kui mina 1991. või 1992. aastal selle nägemuse sain, hakkasin seda jagama võõrsil elavate egiptlastega. Nad arvasid selle peale, et ma olen hull. Tundsin end eraldatu ja üksikuna. Aga nüüd näen kahe lapse emana uut põlvkonda selles nägemuses kasvavat.”

Robert Sakr:

„See nägemus Jesaja raamatus räägib maanteest avatud piiridega. Seal kõnivad inimesed edasi-tagasi ning on õnnistuseks maale, mitte probleemiks. Ma unistan selle nägemuse tõeksaamisest meie päevil. Igatsen näha avatud piire Liibanoni ja tema naabrite vahel.

Egiptus tegi Iisraeliga rahu 1979. aastal. Sellele järgnes 1990ndate alguses Jordaania. Liibanon on aga Iisraeliga sõjajalal 1948. aastast alates. Iisraeli invasiooni ajal Liibanoni 1982. aastal, kui nad võitlesid Palestiina Vabastusorganisatsiooniga, oli piir mitteametlikult lahti 2 aastat. Rääkisin ministriga, kes oli tol ajal võimul (1982-1983) ja ta ütles mulle, et pooled liibanonlastest käisid sel ajal Iisraelis. Ka mina käisin Naatsaretis, Petlemmas, Jeruusalemmas ja Galileas. Mu unistus on, et piirid oleksid avatud.”

Vend Süüriast usub, et Püha Vaimu töö, mida ta näeb toimuvat Süürias, valmistab inimesi ette selliseks piiride avanemiseks.

„Minu jaoks on see ettevalmistus Jesaja 19. peatüki täitumisele. Paljudel konverentsidel, kus me käime, pole süürlasi kohal, et jagada sellest, mis tegelikult toimub. Me teame, et Jumal ei jäta tühimikku Jesaja 19. peatüki täitumisse. Ta laseb kõigil vajalikel punktidel liituda. Ja Süürial on selles väga eriline koht.

Me teame et Paulus tuli Jeesuse tundmisele teel Süüriasse, Damaskusse. See on väga tähendusrikas. Nii me palume oma koguduses, et Jumal lubaks sel teel Damaskusesse saada taastatud inimestel, keda Ta valmistab Süürias, Liibanonis ja Iraagis. Me teame et saatan püüab neid teid sulgeda, aga Jumal võib oma taevase väega need teed avada.

Kindlasti valmistab Ta kõigepealt ette inimesi. Jumal ei ava piire lihtsalt selleks, et me võiksime turiste mängida, kuigi kindlasti Jumalale ka meeldib, kui Tema pojad ja tütreid on rõõmsad. Aga ta valmistab inimesi piiride avanemiseks, et me saaksime kõndida sellel töötatud maanteel ja teenida üheskoos Jumalat.”

Maantee nägemuse järgijad peavad Jeruusalemmas Risttee konverentsi.

Michael Kerem Iisraeli esindajana räägib.

„Oleme üle aasta pidamas konverentsi Jeruusalemmas ja igal vahepealsel aastal kusagil mujal Lähis-Idas. Oleme pidanud konverentse Küprosel, Armeenias, Jordaanias. Palvetame lihtsalt, et Jumal näitaks, kuhu me peame järgmisel aastal minema.

See konverents on meile võimalus algatada uusi teenimisprojekte ja luua omavahelisi sidemeid. Palvetame, kas peaksime alustama millegi uuega või hoopis mingi projekti lõpetama. Jumal võib anda meile uue tee, uue strateegia.

Selle konverentsi eesmärk on ülistada ja palvetada ning julgustada üksteist, aga ka väikesi kogukondi ületama nn ohvrifaasi ja jõudma edasi sellesse, kuidas nad saaksid olla oma ümbruskonnas õnnistuseks, et töötada teiste inimestega.

Julgustada inimesi tulema Iisraeli, ei ole mitte kerge ettevõtmine. See nõuab vahel siseministrilt allkirju viisale.

Vahel peame alustama protsessiga 3-4 kuud varem. Lähis-Ida inimesed ei ole just kõige paremad etteplaneerijad, seega võib see osutuda neile keeruliseks.

Meil on siin ka väga suur bürokraatia, mis väga ei aita kaasa islamimaalt pärit inimestel siia tulla. Samas on siia tulek ise väga võimas kogemus, osalemine sellel konverentsil on elumuutev, suurim unistuste täitumine, kuna ollakse piiblimaal. See on väga elevust tekitav kogemus.

Nüüd on Iisraeli valitsus alustanud ka meiega koostööd, sest nad saavad aru, et need inimesed on tagasi oma kodumaale naastes otsekui suursaadikud. Nad tunnistavad, et käisid Iisraelis, mis on vaba maa ja demokraatlik riik. Nad käisid Jeesuse jalajälgedes. Ja siis nad tahavad uuesti tagasi tulla.

Valitsus on aru saanud, et see on neile suureks eeliseks ja õnnistuseks. Nüüd töötame nendega koos, et harida neid muutuva Lähis-Ida teemal, kuidas islami taustaga inimesed saavad usklikuks Jeesusesse üle kogu selle piirkonna.”

Kaks endist moslemit, kes on pöördunud, tulid konverentsile Iraagist.

Fabian Põhja-Iraagist kõneleb:

„Muidugi oli nende unistus olla siin, kus pühakiri saab elavaks. Nad armastavad Iisraeli ja juute. Nende unistuseks oli siin maal füüsiliselt viibida ja juutidega osaduses olla. Jumala sõna “ühest uuest inimesest” saab tõeks siin, aga ka mujal, kui Iraagi inimesed tulevad siia, et olla osaduses juutidest usklikega. See on imeline ja auline.”

Jesaja 19. peatüki nägemus ei piirdu vaid Iisraeli ja selle ümberkaudsete Lähis-Ida maadega.

Michael Kerem räägib:

„Jesaja 19 ei ole ainult meie nägemus. On palju väljendusi sellele üle Lähis-Ida. Inimesed üle kogu maailma tulevad siia, sest nad on lugenud seda nägemust Jes 19. peatüki maanteest, ning nad on tunnistajaks, kuidas rahvad, kes enne olid üksteise vaenlased, töötavad nüüd koos. Inimesed tulevad Hiinast, Argentiinast, kaugelt Uus-Meremaalt ja

ütlevad, et me lugesime seda nägemust maanteest, kuidas me saaksime olla osa sellest. Nii kasvab huvi selle nägemuse vastu nii Lähis-Idas kui kogu maailmas.”

Fabian:

„Meie eesmärk on olla Jeesuse jalgadeks ja kanda endas Jeesuse armastust. On lihtne vastata vajadustele enda ümber. Nii palju kriise on Lähis-Idas. On pagulased – inimesed, kes on kaotanud kodu. On väga palju vajadusi ja me tahaksime neile vastata. See on ka kiriku vastutus.

Kuid me ei saa piirduda üksnes vajadustele vastamisega. Me peame esmalt andma inimestele edasi Jeesuse kutse tulla Tema juurde ja veeta aega Tema jalgade ees ning armastada Teda. Sest kui me ainult jutlustame ja ainult täidame vajadusi, on sellest vähe.

Armastus saab esile tulla siis, kui me vedame aega koos Jeesusega. Kui seda ei ole, siis mida on meil anda? Me tahame tõeliselt tuua inimesi Tema lähedusse, tõelisse kristlikku ellu, mida täidab armastus Jeesuse vastu,

sest kõik voolab välja sellest lähedasest suhtest Jeesusega.

Nii on oluline nii vajaduste täitmine kui ka jutlustamine ning sõna jagamine. Me peame seda tegema, aga kõige olulisem on olla Jeesusega ja põleda Tema armastusest. Mida enam me oleme Temaga, seda enam suudame täita inimeste vajadusi enda ümber.

Palveliikumine on üha kasvamas: igatsus Jeesuse järgi ja Tema ligiolu järgi on see, mis tingib sellise liikumise, et olla Jumala Vaimu ligiolus. See kutsub kadunuid ja haigeid. Kui inimesed jätkavad Jumala palge otsimist nii nagu seni, saab Jes 19. peatükis kirjeldatud maantee olema täis Vaimu templeid ning just see teeb sellest maanteest õnnistuse rahvastele.”

Jumal, tänu Sulle, et ükski Sinu sõna ei jää täitumata. Täname selle eest, mida oled tegemas Lähis-Idas. Jeesuse nimel, amen.

TV 7 saates „Kuningaskunnan tuuli”

MIA VALKEAKARI

